

Arrest

nr. 141 169 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. Derue attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeel werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden..

Betrokkene heeft familie in België

Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeel werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden

Gezien het winstgevend karakter bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die de regels die de maatschappij organiseert met de voeten treedt.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeel werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. Publie , attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Antwerpen

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge.

om betrokkene vanaf 06.03.2015 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduoid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

De exceptie van onbevoegdheid opgeworpen in de nota met opmerkingen voor wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving is dan ook prima facie gegrond.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover het ingediend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een derde middel werpt verzoekster op, "SCHENDING VAN ARTIKEL 7, EERSTE LID, 3° VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT"

Verzoekster betoogt als volgt:

"1. Uiterst ondergeschikt, brengt verzoekster een derde middel voor Indien zou worden geoordeeld dat geen schending moet worden weerhouden van bovenstaande wetsbepalingen.

Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: (...)

Verzoekster merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven Indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het dient daarbij te gaan om een toekomstige schending van de openbare orde aangezien deze bepaling ervan spreekt de openbare orde "te kunnen schaden" en niet heeft geschaad.

In de bestreden beslissing wordt volgende feitelijke onderbouw gegeven aan de toepassing van dit wetsartikel:

- *"betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden.."*
- *"Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden
Gezien het winstgevend karakter bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde."*

De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is gestoeld op de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster.

Een strafrechtelijke veroordeling kan voor de rechtmatige toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden {RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657}.

De loutere vaststelling van een strafrechtelijke veroordeling volstaat dus niet. De potentiële nieuwe schending van de openbare orde door het gedrag van verzoekster dient derhalve rechtstreeks te worden afgeleid uit de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster op 11 december 2013.

2. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de situatie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Volgens de bevoegde overheid volgt er uit het "winstgevend karakter" van de feiten waarvoor verzoekster op 11 december 2013 werd veroordeeld, automatisch een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoekster wil de feiten waartoe de veroordeling heeft aanleiding gegeven niet minimaliseren, maar wel de automatische gevolgtrekking dat deze veroordeling zou impliceren dat er sprake is van een "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde".

De feiten waartoe het vonnis van 11 december 2013 aanleiding gaf, dateren van 29 september 2013. Mevrouw L. (...) had een blanco strafblad. Ook na de veroordeling deden er zich geen nieuwe feiten voor, hetgeen het beste bewijs vormt dat mevrouw L. (...) geen "ernstig en actueel gevaar voor een

nieuwe schending van de openbare orde" betekent. Zij werd pas in detentie genomen op 8 december 2014 waardoor zij moet worden geacht hier alle gelegenheden toe te hebben gehad.

Het is daarom kennelijk onredelijk om te oordelen dat louter op grond van de veroordeling van 11 december 2013 te besluiten dat mevrouw L. (...) "een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde" zou vormen. Minstens moet worden vastgesteld dat de bevoegde overheid met deze feitelijke gegevens geen rekening heeft gehouden in de beoordeling of mevrouw L. (...) door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt enkel rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling en niet met de aangehaalde en minstens even relevante gegevens door de verzoekende partij. Een zorgvuldig bestuur is gehouden met deze feitelijke gegevens rekening te houden alvorens zij besluit tot de bestreden beslissing. Dit laatste heeft zij kennelijk nagelaten.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

3.3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.3. De verwerende partij opteert ervoor om het bevel om het grondgebied te verlaten te baseren op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

3.3.2.4. Gelet op de libellering van voormelde wetsbepaling kan verzoekster *prima facie* gevolgd worden in haar stelling dat het moet gaan om een toekomstige schending van de openbare orde, aangezien het gaat om de openbare orde "te kunnen schaden".

3.3.2.5. Een overtreding van strafbepalingen en alleszins een inbreuk op de drugswetgeving vormt een inbreuk op de openbare orde. Uit een veroordeling voor een inbreuk op de drugswetgeving volgt evenwel niet automatisch een toekomstig gevaar voor de openbare orde. Dit kan evenwel wel afgeleid worden uit de omstandigheden die geleid hebben tot de veroordeling, die wijzen op een gedrag dat van aard is dat de openbare in de toekomst kan worden geschaad.

3.3.2.6. In de bestreden beslissing wordt zowel voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet als voor artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet - dat het weze opgemerkt gewag maakt van een onderdaan van een derde land die een gevaar "is" voor de openbare orde en de nationale veiligheid- gesteld, "wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. Derue attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden". Vervolgens kan in de bestreden beslissing, naast de afweging in het licht van artikel 8 EVRM nog gelezen worden: "Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden Gezien het winstgevend karakter bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde".

3.3.2.7. Uit het voormelde blijkt *prima facie* dat de potentiële schending van de openbare orde afgeleid wordt uit de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster wegens "inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten" (...) inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten", meer bepaald "Gezien het winstgevend

karakter” ervan. Het administratief dossier bevat echter niet het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat het betrokken vonnis niet opgenomen werd in het administratief dossier. De Raad heeft er dus, gelet op de samenstelling van het administratief dossier, het raden naar of dit *“winstgevend karakter”* blijkt uit de omstandigheden die geleid hebben tot de veroordeling van verzoekster of een kwalificatie is die gegeven werd in het vonnis dan wel of dat verwerende partij dit zelf aan het beteugete misdrijf verbindt. Ter terechtzitting blijkt het dit laatste te zijn, aangezien de verwerende partij stelt dat een inbreuk op de drugswetgeving sowieso gepaard gaat met een winstgevend karakter. Deze automatische gevolgtrekking die de verwerende partij maakt kan echter niet gevolgd worden. Het komt *prima facie* niet aan de verwerende partij toe om te besluiten of een inbreuk op de drugswetgeving een winstgevend karakter heeft. Het administratief dossier bevat ook geen verwijzing naar een bepaling van het Strafwetboek waaruit dit volgt. Aangezien de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet *prima facie* steunt op een onterechte automatische gevolgtrekking, namelijk een inbreuk op de drugswetgeving heeft een winstgevend karakter, die geen steun vindt in het administratief dossier, en dus geconcludeerd moet worden dat uit de veroordeling van verzoekster wegens *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten (...) inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten”* de automatische gevolgtrekking wordt genomen dat er sprake is van *“een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde”* werden zowel artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.3.2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen aangaan het derde middel kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. Zij stelt in dit verband *“Gelet op de aard van de feiten (drugsdelicten) en het winstgevend karakter is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging oordeelt dat er een ernstig gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde.”*

De beoordeling is geen “automatische gevolgtrekking”, en het louter feit dat de verzoekende partij sedertdien geen nieuwe veroordelingen heeft opgelopen doet geen enkele afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De verzoekende partij toont niet aan met welke concrete feitelijke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Zij beperkt zich tot de bewering dat geen rekening werd gehouden met “de aangehaalde elementen en even relevante gegevens” zonder hierbij enige toelichting te verstrekken.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan niet de vernietiging/schorsing van de bestreden beslissing verantwoorden”.

Het betreft een bloot betoog van de verwerende partij en verzoekster beweert nergens dat enkel nieuwe veroordelingen zouden kunnen wijzen op een toekomstig gevaar voor de openbare orde. Kernbetoog van verzoekster is dat de loutere vaststelling van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat en dat een strafrechtelijke veroordeling niet de automatische gevolgtrekking mag impliceren dat er sprake is van *“een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde”*.

3.3.2.9. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, namelijk een ernstige verstoring van het gezinsleven, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst onder het kopje *“8.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”*. Het weze opgemerkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk in de bestreden beslissing stelt, *“Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven”*.

Het is niet omdat verzoekster veroordeeld werd voor “*inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten*” (...) *inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten*”, dat verzoekster zich niet zou kunnen beroepen op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel of dat dit automatisch onwettig wordt of te wijten valt aan het eigen gedrag van verzoekster. Tevens vereist dit niet dat verzoekster zou dienen aan te tonen dat zij haar gezinsleven tijdelijk kan verderzetten in het land van herkomst.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

De vaststelling dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden leidt tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA